

öllum Zappa kompositiönum.

Seinni kveiktist áhuginn fyrir gítarspæli. Stíllurinn hjá Zappa var frá byrjun av egin. Í 1966 kom út fyrsta plátan við bóklinum Mothers Of Invention, har Frank Zappa hevdí skrívað allan tónleikinn. Talan var um serstakliga sterka byrjan, og bóklinur staðfesti seg alt fyrri eitt sum eitt slag av mentunarligum andstöðingum, sum eitt nú krittikarar ikki rættiliga vistu, hvussu teir skuldu takla.

Tónleikheimurin var nevniliga ikki vanur við, at tónlistarligir provokatorar eisini kunnu vera so framúrskarandi tónleikarar. Hetta var eisini alla tíðina eitt av vörumerkjum hjá Frank Zappa. Í tí sambandi hevur ørgrynnan at tónleikarum verið í orkestrum hjá Frank Zappa. Nevnast kunnu eksentriskir gítarleikararar so sum Adrian Belew og Steve Vai. Fleiri fantastiskir trummuspælara – so sum Vinnie Colaiuta, Chester Thomson, Ched Wackermann og Terry Bozzio – hava somuleiðis spælt við Zappa millum ár og dag. Eisini hava Brecker Brothers spælt við á live plátu hjá Zappa.

Smoke On The Water
Provokatiönin endaði ikki við fyrstu plátuni. Eitt nú var umslagið til „We're Only In It For The Money“ í 1968 ein parodi upp á Beatles klassikaran „Sgt Pepper Loney Hearts Club Band“.

1971 var eitt tungt ár hjá Frank Zappa. 4. desember kom eldur í øll ljóðföri hjá Zappa og hansara monnum, ið vóru á tónleikarundferð. Hesin eldur er verður viðgjörður í Deep Purple klassikaranum „Smoke On The Water“, har teksturin beinleiðis vísir til „Frank Zappa and his Mothers“. Fyri at leggja stein oman á byrðu var Frank Zappa skumpaður av palli í Rainbow leikhúsinum í London. Hann meiddi seg so illa, at hann mátti sita tað mesta av einum ári í rullustóli. Um hetta mundið fór The Mothers í söguna og Zappa byrjaði at leita aðrar vegir.

Í 1972 byrjaði hann at arbeiða við topp session tónleikarum í Los

Angeles har big band tónleikur nú eisini bleiv blandaður upp í – eitt nú við útgávu „Waka/Jawaka“ og „The Grand Wazoo“. Kortini helt Zappa sjálvur, at hesir framúrskarandi tónleikararnir, hann arbeiðdi við, vóru beinleiðis tungir og keðilgir at vera á turne saman við. So hann fór aftur at hyggja aðrar vegir. Frank Zappa gav fusjónstónleikinum nýggjar dimensjónir sjevtiárinu við fleiri útgávum, har hann eitt nú blandaði jazz, tekniseriú, útsetingar, harðan rock, klisje niðurlög, tjúkka sarkasmu, filosofisk smáprát og mangt annað saman í ein serligan Zappa-rætt.

Ein av kendu plátunum hjá Frank Zappa man vera „Joe's Garage“, sum kom út í november 1979. Um hetta mundið gjörðist Zappa upp aftur meira politiskur í sínum tekstum. Serliga var tað amerikanski miðalklassin og teirra (dupult)moral-kodex, ið stóð fyrri skotum. „Joe's Garage“ spældi við tankanum, hvat hevdí hent, um tónleikur var forboðin.

Hetta var seks ár frammundan at ein sensurhugaður áhugabólkur – Parents Music Resource Center (PMRC) – júst fór at arbeiða fyrri at forbjóða tónleiki, tey hildu var ósømligur fyrri ung fólk. Zappa ákærði í hesum høpi amerikanska senatið at eggja til sensur og hann háðaði senatið fyrri soleiðis at ruineran allar komponistar og artistar bara tí nakrar heimagangandi husmøður høvdu ilt í moralinum.

Undirmettur gítarleikari
Hit-løg vóru ikki júst partur av dúgligu

framleiðsluni hjá Zappa. Í 1982 hevdí hann tó eitt hitlag við „Valley Girl“, har dóttir hansara Moon Unit (ja, tað er hennara navn) hermdi eftir ungum, spiltum Hollywood fólki.

Hesi árinu í 80'unum komu eisini fleiri útgávur, har gítarspælið hjá Zappa fór nýggjar og rættiliga ógongdar leiðir. „Them Or Us“, „Shut Up „N Play Yer Guitar og „Guitar“ vóru allar útgávur, ið har ótraditionella gítarspælið hjá Zappa stóð serstakliga sterkt.

Tað var eisini í

1984, at Frank Zappa bleiv spurður, um hann kendi seg undirmettan sum gítarist:

„Eg haldi, eg *eigi* ikki at vera mettur sum gítarleikari! At kappast um, hvør er best er eitt steinbýtt ítriv. Eg eri ein komponistur og mitt ljóðföri er ein gítari. Dámar tær kompositiönina, so er tað frálíkt. Sum gítarspælari er mín teknikkur í lagi. Tað er rúgva av fólki, ið spæla skjótari enn eg geri, ongantíð spæla ein skeivan tóna, og hava eitt deiligt ljóð. Um tú vilt velja út gítarleik-

arar, far so eftir *teimum*. Men tað finst ongin annar, sum vil taka somu kjansir sum eg við eini kompositiön á palli framman fyrri áhoyrarar, og bara fara fram á pallin og hava dirvi at siga „alt í lagi; eg veit ikki, hvat eg fari at spæla, og tú veist ikki, hvat eg farið at spæla, vit eru jøvnsett. – so latið okkum fara eina útferð her.“ Tað er júst hetta eg geri. Tað finst ongin háttur at seta tað á eina stigatalvu. Antin dámar tær slíkt undirhald, ella ger tú tað ikki. Eg vil heldur hava minar upp- og niðurtúrar heldur enn vissuna um, at eg farið út og hugtaki øll við teknikki. Eg vil hoyra tónleik og avbjóðingin fyrri meg er at skriva eina kompositiön somu løtu, eg spæli. Tað er tað, eg geri. Skal rætt vera rætt, so má eg eisini siga, uttan at vera á umboðaður á gítarhitlistum, so veit eg, tað finnst fólk, ið *elska* tað eg geri á einum gítara.“

Var Frank Zappa illa lýddur í miðalklassa háborgum í Washington, so tóku onnur henda serliga komponistin til sín. Í Tjekkoslavakínum hevdí Zappa leingi verið ein hetja í undirgrundsørsluni, og Zappa varð enn tá útnevndur sum mentunarligur umboðsmaður fyrri Tjekkoslavakia í Vesturheiminum!

Í november 1991 bleiv tó váttað, at Frank Zappa stríddist við krabbameini. Í mai mánaði 1993 gav hann skarvin yvir.

Farin var helst mest framleiðslufýsni og allarhelst mest slóðbrótandi og nýskapandi rock komponisturin hesa öldina.

Eftir standa 60 verk og 1000 ókomin ár, har Zappa helst fer at fáa breiðari viðurkenning, enn tey árinu, hann livdi.

Mong, teirra millum gítararmælingurin Steve Vai, halda, at Frank Zappa var nógv undirmettur sum gítarleikari

